

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 30, 2023

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1410](#) 10-10-2023

Heeft het hof in redelijkheid het verzoek tot het bekijken van de bodycambeelden afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1419](#) 10-10-2023

Zijn de afwijzingen verenigbaar met het recht op een eerlijk proces?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1409](#) 10-10-2023

Zijn een auto en loonontvangsten vatbaar voor verhaal?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1421](#) 10-10-2023

Oplegging ISD-maatregel; voldaan aan de voorwaarden in artikel 38m lid 1 Sr?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:1420](#) 10-10-2023

Noodweer: voldaan aan proportionaliteitseis?

RECHTSPRAAK

Noodweer: voldaan aan proportionaliteitseis?

Noodweer: voldaan aan proportionaliteitseis?

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie onder meer doodslag is bewezen verklaard, onder meer over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer ten aanzien van het bewezen verklaarde feit. Het klaagt in het bijzonder over het oordeel van het hof dat niet is voldaan aan de proportionaliteitseis.

Het hof heeft het verweer dat sprake was van noodweer verworpen en daaromtrent overwogen dat voor het slagen van een beroep op noodweer vereist is dat de handeling van de verdachte wordt geboden door de noodzakelijke verdediging van zijn eigen of eens anders lijf, eerbaarheid of goed tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding of de onmiddellijke dreiging daarvan. In het voor noodweer geldende vereiste dat de gedraging is 'geboden door de noodzakelijke verdediging' worden zowel de zogenoemde subsidiariteits- als de proportionaliteitseis tot uitdrukking gebracht. Deze eisen hebben betrekking op de vraag of de verdediging tegen de aanranding noodzakelijk was, respectievelijk op de vraag of de gekozen wijze van verdediging tegen de aanranding geboden was.

Uit het verhandelde ter terechtzitting volgt dat betrokkene en het slachtoffer de confrontatie zijn aangegaan met de verdachte en betrokkene [2]. Zij zijn met de Volkswagen Golf van het slachtoffer naar de woning van [2] gereden en hebben hun auto pal voor de geparkeerde Volvo XC60 tot stilstand gebracht, waarin [2] en de verdachte op dat moment zaten. Hierop is iedereen uit de auto's gestapt. Het slachtoffer rende vervolgens achter de verdachte aan en betrokkene rende achter [2] aan. Op het trottoir waaraan de woning van [2] grenst, ontstond een treffen tussen betrokkene en [2]. De betrokkene had daarbij een klauwhamer in zijn rechterhand en belaagde [2] daarmee.

De verdachte, die heeft verklaard dat hij bij [2] was omdat hij was gevraagd om [2] en diens gezin te beschermen, rende weg voor het slachtoffer en sprong over de lage struiken het trottoir aan de overkant van de straat op, waarop het slachtoffer de achtervolging staakte. De

betrokkene duwde/bewoog op datzelfde moment [2] in de richting van diens voordeur. Uiteindelijk werd [2] klemgezet tegen zijn eigen voordeur, waarbij betrokkene hem – nog altijd met de klauwhamer in zijn rechterhand – vasthield en [2] geen kant op kon. In de woning van [2] waren op dat moment de vrouw van [2] en hun kinderen aanwezig.

Gelet op het voorgaande was naar het oordeel van het hof sprake van een (onmiddellijk dreigend gevaar voor een) ogenblikkelijke wederrechtelijke aanranding van (in elk geval) eens anders lijf, te weten dat van [2] en dat van de leden van zijn gezin.

Naar het oordeel van het hof was de situatie dermate bedreigend, dat het zich hieraan onttrekken voor de verdachte geen reël alternatief was. Dat kon van hem in redelijkheid ook niet worden gevegd. Aan de eis van subsidiariteit is naar het oordeel van het hof dan ook voldaan.

Uit de proportionaliteitseis volgt dat een gedraging niet straffeloos is als deze gedraging – als verdedigingsmiddel – niet in redelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De in dat verband – tot terughoudendheid nopende – maatstaf luidt of de gedraging als verdedigingsmiddel niet in onredelijke verhouding staat tot de ernst van de aanranding. De keuze van het verdedigingsmiddel en de wijze waarop het is gebruikt, staan bij de beoordeling van de proportionaliteit centraal.

Het hof overweegt dat de verdachte er bewust voor heeft gekozen om een geladen vuurwapen bij zich te dragen en was ook bereid dit te gebruiken ter bescherming van (het gezin van) [2] tegen voor de verdachte onbekende personen. Hoewel het moment van de aanval door het slachtoffer en betrokkene voor de verdachte onverwacht kwam, had hij zich dus wel voorbereid op een mogelijke confrontatie door een potentieel dodelijk en illegaal wapen bij zich te dragen.

De verdachte heeft verklaard dat hij zijn vuurwapen (hof: toen hij zich op het trottoir bevond en omdraaide) heeft doorgeladen, zodat hij daarmee het slachtoffer en de betrokkene kon afschrikken door in de lucht te schieten. Dit zou naar het oordeel van het hof, vanaf de plek waar hij stond – op het trottoir, op meters afstand van het slachtoffer – een proportionele reactie kunnen zijn geweest, evenals het vanaf die plek dreigen met het vuurwapen. Het hof stelt echter, evenals de rechtbank, vast dat op de camerabeelden niet is te zien dat de verdachte op enig moment met zijn pistool omhoog heeft gericht. In plaats daarvan is op de camerabeelden te zien dat de verdachte, nadat hij het vuurwapen had doorgeladen, zich resoluut in de richting van het slachtoffer bewoog, en het vuurwapen daarbij ook richtte op het slachtoffer.

Nadat de verdachte vervolgens uitgleed, rende het slachtoffer opnieuw op de verdachte af. Op

dat moment was er sprake van ook een noodweersituatie voor de verdachte. Dit betekent naar het oordeel van het hof evenwel niet dat het voor de verdachte op dat moment geoorloofd was om ter verdediging van zichzelf dan wel [2] en/of zijn gezin met het vuurwapen gericht op het lichaam van het slachtoffer te schieten, terwijl het slachtoffer ongewapend was en er voorts geen aanleiding was om te veronderstellen dat het slachtoffer een wapen in de richting van de verdachte zou hanteren. De verdachte heeft zelf ook meerdere keren verklaard dat hij geen wapen in de handen van het slachtoffer heeft gezien.

Het onder die omstandigheden met een pistool gericht in het bovenbeen en enkele seconden later in de borststreek van het slachtoffer schieten, staat als verdedigingsmiddel naar het oordeel van het hof in een onredelijke verhouding tot de ernst van de aanranding. De verdachte is door aldus te handelen buiten de grenzen van de noodzakelijke verdediging getreden. De omstandigheid dat het slachtoffer na het eerste schot niet terugdeinsde maar in plaats daarvan doorliep in de richting van de verdachte leidt niet tot een ander oordeel. Ook acht het hof, anders dan de raadsman, niet van belang dat de betrokkene zich bediende van een klauwhamer. De verdedigingshandelingen van de verdachte waren immers niet gericht tegen betrokkene. Dat relevantie toe zou komen aan de omstandigheid dat het slachtoffer een kickbokser was, zoals de raadsman nog heeft betoogd, acht het hof bij de beoordeling in deze evenmin relevant. De verdachte kende het slachtoffer niet en was derhalve van deze omstandigheid niet op de hoogte.

Anders dan de raadsman heeft betoogd, is het hof, evenals de rechtbank, van oordeel dat de verdachte geen argeloze, onvoorbereide en ongewapende burger was die plotseling werd aangevallen en toen naar een wapen greep dat toevallig binnen handbereik was. De verdachte was doelbewust bij [2] aanwezig voor de bescherming van hem en zijn gezin en had zich in dat kader bewapend met een geladen vuurwapen. Door in die hoedanigheid op te treden heeft de verdachte geaccepteerd dat hij in risicovolle, gewelddadige en stressvolle situaties zou kunnen belanden. Bovendien heeft de verdachte verklaard dat hij door zijn militaire dienst reeds ervaring had en kundig was met het gebruik van vuurwapens. Gelet op dit alles mocht van de verdachte meer worden gevergd op het vlak van de proportionaliteit dan van een ander.

De Hoge Raad haalt rechtsoverwegingen 3.5.1 en 3.5.3 uit ECLI:NL:HR:2016:456 aan en overweegt dat het hof geoordeeld heeft dat sprake was van een (onmiddellijk dreigend gevaar voor een) ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding van (in elk geval) het lijf van [2] en dat van de leden van zijn gezin en dat de situatie dermate bedreigend was dat het zich hieraan onttrekken voor de verdachte geen reëel alternatief was. Op een later moment was volgens het hof ook voor de verdachte zelf van een noodweersituatie sprake. Het hof heeft echter het beroep van de verdachte op noodweer verworpen omdat niet is voldaan aan de proportionaliteitseis. Daaraan heeft het hof ten grondslag gelegd dat de verdachte buiten de

grenzen van de noodzakelijke verdediging van zichzelf dan wel [2] en zijn gezin is getreden door gericht in het bovenbeen en enkele seconden later in de borststreek van de op hem afrennende slachtoffer te schieten, terwijl het slachtoffer ongewapend was en er geen aanleiding was om te veronderstellen dat het slachtoffer een wapen in de richting van de verdachte zou hanteren. Bij zijn oordeel heeft het hof onder meer betrokken dat van de verdachte meer mocht worden gevergd op het vlak van de proportionaliteit dan van een ander, nu hij doelbewust bij [2] aanwezig was ter bescherming van hem en zijn gezin en daartoe een illegaal, geladen vuurwapen bij zich droeg, dat hij daardoor had geaccepteerd dat hij in risicovolle, gewelddadige en stressvolle situaties zou kunnen belanden en dat hij door zijn militaire dienst ervaring had met, en kundig was in het gebruik van wapens. Ook heeft het hof overwogen dat de verdachte op het moment dat hij op meters afstand stond, met zijn vuurwapen in de lucht had kunnen schieten of had kunnen dreigen, wat volgens het hof een proportionele reactie zou kunnen zijn geweest, maar dat de verdachte in plaats daarvan het wapen heeft doorgeladen en zich resoluut in de richting van het slachtoffer heeft bewogen, terwijl hij het wapen op het slachtoffer richtte. De Hoge Raad oordeelt dat op basis van dit alles de verwerping van het beroep op noodweer door het hof toereikend gemotiveerd is.

J.H.J. Verbaan, oktober 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1420

Zaaknummer: 22/02557

Rechters: V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en C.N. Dalebout

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 41 Sr

RECHTSPRAAK

Oplegging ISD-maatregel; voldaan aan de voorwaarden in artikel 38m lid 1 Sr?

Oplegging ISD-maatregel; voldaan aan de voorwaarden in artikel 38m lid 1 Sr?

Wenk

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie diefstal van levensmiddelen uit supermarkten is bewezen verklaard, over de oplegging van de ISD-maatregel. Zij komt in het bijzonder op tegen het oordeel van het hof dat aan alle in artikel 38m lid 1 aanhef en onder 2° Sr gestelde voorwaarden voor de oplegging van de ISD-maatregel is voldaan.

Het hof overweegt nader ten aanzien van het opleggen van de ISD-maatregel dat de raadsman zich ter terechtzitting in hoger beroep op het standpunt heeft gesteld dat de ISD-maatregel niet moet worden opgelegd. Daartoe heeft hij onder meer aangevoerd dat het rapport dat ten grondslag lag aan de ISD-maatregel verouderd is. Daarbij komt dat de verdachte niet past binnen het kader van de ISD. Hij is geen veelpleger en heeft de delicten die hij heeft gepleegd, gepleegd uit emotie. Maatschappelijke bescherming tegen de verdachte is niet nodig. Er zijn bovendien alternatieven. Ter terechtzitting in hoger beroep op 6 juli 2022 heeft de raadsman bij pleidooi gesteld dat van weigering van de verdachte om aan een nieuw rapport mee te werken niet kan worden gesproken.

Naar aanleiding van het pleidooi van de raadsman en na bevestiging door de verdachte dat hij wil meewerken is het onderzoek ter terechtzitting op 6 juli 2022 geschorst teneinde een actualisatie van het reclasseringsadvies op te laten maken. Op 29 augustus 2022 is een aanvullend reclasseringsadvies opgesteld door betrokkene. Zij heeft de verdachte bezocht en gesproken en heeft aan de hand van haar onderzoek het eerdere advies van de reclassering heroverwogen. Uit het aanvullend advies blijkt dat de reclassering blijft bij haar eerdere advies om bij bewezenverklaring een onvoorwaardelijke ISD-maatregel aan de verdachte op te leggen.

Het hof overweegt dat het met de rechtbank en conform de in het vonnis verwoorde gronden,

van oordeel is dat de oplegging van de ISD-maatregel aan de verdachte geboden is en dat aan de 'harde' en 'zachte' criteria voor de oplegging van de ISD-maatregel is voldaan. Dat de door de verdachte begane delicten wellicht ook zijn begaan vanuit een emotionele toestand, maakt dit niet anders. Zowel het reclasseringsadvies als het aanvullende reclasseringsadvies adviseren de gerechtelijke instanties om aan de verdachte de ISD-maatregel op te leggen. Mede gelet op het beeld dat het hof zich zelf ter zitting van de verdachte heeft gevormd, kan het hof de conclusies van de reclassering billijken en maakt het die tot de zijne.

De Hoge Raad haalt artikel 38m lid 1 Sr aan en overweegt dat de rechter die de in genoemde bepaling bedoelde ISD-maatregel oplegt, er in de motivering van zijn beslissing blijk van moet geven dat aan alle in die bepaling gestelde voorwaarden is voldaan. Meer in het bijzonder moet hij met zoveel woorden tot uitdrukking brengen dat de voorwaarden als bedoeld in artikel 38m lid 1 aanhef en onder 2° en 3° Sr zijn vervuld. De Hoge Raad oordeelt dat, gelet op de inhoud van het UJD, zoals weergegeven in ECLI:NL:PHR:2023:693, onder 3.2.1, het oordeel van het hof dat – ten aanzien van de veroordelingen die het bij de oplegging van de ISD-maatregel heeft betrokken – de voorwaarden als bedoeld in artikel 38m lid 1 aanhef en onder 2° Sr zijn vervuld, niet begrijpelijk is. Uit dat uittreksel volgt immers niet dat de taakstraf geheel ten uitvoer is gelegd in de zaak met parketnummer 13/241757-17. De klacht klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad oordeelt dat dat echter niet tot cassatie hoeft te leiden op grond van het volgende. Vanwege de in ECLI:NL:PHR:2023:693, onder 3.3.1 en 3.3.9 genoemde redenen kan er in cassatie van uitgegaan worden dat ten aanzien van het in zaak A bewezen verklaarde feit is voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 38m lid 1 aanhef en onder 2° en 3° Sr. Verder blijkt uit de weergegeven overwegingen dat het hof zijn keuze voor de ISD-maatregel in het bijzonder heeft gebaseerd op de in zijn motivering nader uiteengezette omstandigheden dat (i) er bij de verdachte sprake is van een hardnekkige persoonlijke problematiek die zich met name uit in het plegen van diefstallen, (ii) de reclassering het gevaar voor herhaling groot acht en dat (iii) mede gezien de ernst en het aantal van de door de verdachte begane soortgelijke feiten de veiligheid van personen of goederen de oplegging van deze maatregel eist. Gelet daarop moet worden aangenomen dat het hof deze maatregel ook zou hebben opgelegd als het hof zich had gerealiseerd dat alleen ten aanzien van het in zaak A bewezen verklaarde feit is voldaan aan de in artikel 38m lid 1 aanhef en onder 2° Sr bedoelde eis. De verdachte heeft daarom onvoldoende belang bij cassatie.

J.H.J. Verbaan, oktober 2023

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1421

Zaaknummer: 22/03724

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 38m Sr

RECHTSPRAAK

Zijn een auto en loonontvangsten vatbaar voor verhaal?

Zijn een auto en loonontvangsten vatbaar voor verhaal?

Het cassatiemiddel klaagt over de gegrondverklaring van het klaagschrift en keert zich onder meer tegen het oordeel van de rechtbank dat de auto en de loonontvangsten, waarop het conservatoire beslag betrekking heeft, niet vatbaar zijn voor verhaal.

Met de overweging van de rechtbank dat de op naam van de klaagster geregistreerde auto en de loonontvangsten van de klaagster 'niet toebehoren aan [betrokkene 1] op de wijze die is vereist om toereikende grondslag te bieden aan het gelegde conservatoir beslag', heeft de rechtbank kennelijk als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat die auto en loonontvangsten niet kunnen worden uitgewonnen in verband met de betalingsverplichting die is verbonden aan een (eventueel) aan [betrokkene 1] op te leggen ontnemingsmaatregel. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk. De rechtbank heeft immers vastgesteld dat de op naam van de klaagster geregistreerde auto en de loonontvangsten van de klaagster behoren tot de in artikel 1:94 lid 2 BW bedoelde goederen, die daarmee deel uitmaken van de gemeenschap van goederen die tussen de klaagster en [betrokkene 1] bestaat. Die vaststelling brengt met zich dat, gelet op artikel 1:96 lid 1 BW, die auto en loonontvangsten – voor zover van toepassing, met inachtneming van de regeling van artikel 1:96 lid 2 en 3 BW – vatbaar zijn voor verhaal in het geval dat aan [betrokkene 1] een ontnemingsmaatregel wordt opgelegd.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1409

Zaaknummer: 22/00693

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijjer

Advocaten: R. van Leusden en D.J.M. Dammers

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Zijn de afwijzingen verenigbaar met het recht op een eerlijk proces?

Zijn de afwijzingen verenigbaar met het recht op een eerlijk proces?

Het cassatiemiddel klaagt dat de afwijzingen door het hof bij tussenarrest en bij eindarrest van de door de verdediging gedane (voorwaardelijke) verzoeken tot het horen van de politieel informant A-4186 als getuige, niet verenigbaar zijn met het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces.

Naar aanleiding van de uitspraak van het EVRM in de zaak *Keskin/Nederland* heeft de Hoge Raad in zijn arrest van 20 april 2021, ECLI:NL:HR:2021:576 onder meer geoordeeld dat bij de beoordeling van verzoeken tot het oproepen en horen van getuigen door de feitenrechter, het belang bij het oproepen en horen van een getuige moet worden voorondersteld als het gaat om een getuige ten aanzien van wie de verdediging het ondervragingsrecht nog niet heeft kunnen uitoefenen, terwijl deze getuige al – in het vooronderzoek of anderszins – een verklaring heeft afgelegd met een belastende strekking. In dat geval mag van de verdediging geen nadere onderbouwing van dit belang worden verlangd (r.o. 2.9.2). Uit dit arrest volgt ook dat de rechter het verzoek om zo'n getuige op te roepen en te horen niettemin kan afwijzen, onder meer als hij tot het oordeel komt dat het (opnieuw) horen van de getuige voor de bewijsvoering van geen enkel belang zal zijn of geen toegevoegde waarde zal hebben. Dat kan zich bijvoorbeeld voordoen als de door de getuige afgelegde verklaring betrekking heeft op feiten en omstandigheden die door de verdachte niet worden betwist of als die feiten en omstandigheden door andere resultaten van het strafrechtelijk onderzoek al buiten redelijke twijfel zijn komen vast te staan (r.o. 2.9.3).

Het hof heeft – evenals de rechtbank – de bewezenverklaring van feit 1, voor zover deze inhoudt dat de verdachte opzettelijk een vuurwapen heeft verworven, mede aangenomen op grond van een proces-verbaal van verbalisant A-4186, die als politieel informant werkzaam is bij het team Werken Onder Dekmantel. Daarin verklaart deze verbalisant over – kort gezegd – het verloop van een ontmoeting met de verdachte op 31 januari 2019. Deze verklaring houdt onder meer in dat twee vuurwapens aan de verdachte zijn getoond, de verdachte een bedrag

van € 1.100 heeft betaald voor een wapen en vervolgens de verdachte en de verbalisant naar de kofferbak zijn gegaan met daarin de wapens. De verdachte heeft betwist dat hij zelf € 1.100 aan de verbalisant heeft overhandigd en dat aan hem de wapens in de kofferbak zijn getoond, en heeft het (voorwaardelijke) verzoek gedaan tot het horen van verbalisant A-4186 over (onder meer) deze onderdelen van zijn verklaring.

De afwijzing door het hof van het verzoek tot het horen van verbalisant A-4186 als getuige is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat de rechtbank en het hof de bewezenverklaring hebben aangenomen mede op grond van de door de verdachte betwiste verklaring zonder dat de verdediging deze getuige heeft kunnen ondervragen, terwijl het hof niet ervan blijk heeft gegeven te hebben nagegaan of de procedure in haar geheel voldoet aan het door artikel 6 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces. Dat, zoals het hof heeft overwogen, de verdachte in gesprekken met zijn broer het voornemen kenbaar heeft gemaakt om zich een vuurwapen te verschaffen, leidt niet tot een andere uitkomst, omdat op grond van (de opnames van) die gesprekken het door de verdachte betwiste verloop van de gebeurtenissen op 31 januari 2019 niet al buiten redelijke twijfel is komen vast te staan. Ook de enkele omstandigheid dat de begeleider van verbalisant A-1486 bij de raadsheer-commissaris is gehoord – overigens zonder dat een verklaring van die begeleider voor het bewijs is gebruikt – brengt niet met zich dat het belang bij het horen van deze verbalisant ontbreekt.

De Hoge Raad merkt hierbij nog op dat, waar het gaat om het optreden van een politieële informant, het bieden van gelegenheid tot het stellen van vragen onder omstandigheden vanwege de belangen van de opsporing en/of de getuige met zekere beperkingen gepaard mag gaan, bijvoorbeeld doordat toepassing wordt gegeven aan artikel 190 lid 3 Sv of doordat alleen gelegenheid wordt geboden tot het schriftelijk doen stellen van vragen, al dan niet met het oog op het opmaken van een aanvullend proces-verbaal door de betreffende opsporingsambtenaar.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1419

Zaaknummer: 22/02860

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Heeft het hof in redelijkheid het verzoek tot het bekijken van de bodycambeelden afgewezen?

Heeft het hof in redelijkheid het verzoek tot het bekijken van de bodycambeelden afgewezen?

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing van het verzoek van de verdachte om bodycambeelden te bekijken.

Het door de verdachte gedane verzoek tot het bekijken van bodycambeelden is door het hof kennelijk en niet onbegrijpelijk opgevat als een verzoek tot voeging van een (proces)stuk als bedoeld in artikel 328 Sv. Maatstaf bij de beoordeling van een verzoek tot voeging van stukken bij de processtukken is op grond van artikel 315 lid 1 Sv in verbinding met artikel 415 Sv of de noodzaak van het verzochte is gebleken. Bij het nemen van zijn beslissing hierover moet de rechter in aanmerking nemen dat op grond van artikel 149a lid 2 Sv in beginsel alle stukken aan het dossier dienen te worden toegevoegd die voor de ter terechtzitting door hem te nemen beslissingen redelijkerwijs van belang kunnen zijn. Het gaat hierbij dus om de relevantie van die stukken. (Vgl. HR 28 juni 2022, ECLI:NL:HR:2022:900.)

Het hof heeft het verzoek van de verdediging tot voeging van bodycambeelden afgewezen, omdat de noodzaak daarvan niet is gebleken. Daartoe heeft het hof overwogen dat het zich tegen de achtergrond van de overige stukken in het dossier voldoende voorgelicht acht. Het kennelijke oordeel van het hof dat mogelijk (nog) bestaande bodycambeelden voor de ter terechtzitting door hem te nemen beslissingen niet van belang zijn, is niet zonder meer begrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de verdachte aan de hand van bodycambeelden de feitelijke grondslag heeft willen betwisten van de in het aanvullend proces-verbaal van de verbalisanten opgenomen verklaring dat zij de verdachte tegen zijn rijder hebben horen zeggen dat hij de cruisecontrol op 220 kilometer per uur had staan.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-10-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:1410

Zaaknummer: 21/04256

Rechters: M.J. Borgers, C. Caminada en T.B. Trotman

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. Borger

Wetsartikelen: 328 Sv, 315 Sv en 415 Sv